

Ինչ մո՞ր եկեք, բոլոր հոգնածներ և բեռնավորվածներ...

Մատթեոս 11:28

Հունիս, 2016թ.

№ 6 (79)

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Հոդվածներ 2009թ. Տալիսից

**ԲԱՐԻ
ԼՈՒՐ**

ԱՄՍԱԳԻՐ

Հանդիս, 2016թ., №6 (79)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

<i>Արարակ Խաչատրյան</i> Ճշմարիտ ուրախություն.....	1
<i>Սամվել Նույիսանիսյան</i> Տերն է փալիս խոսքը.....	4
Ամոթ և անամոթություն.....	6
Աթեիստի աղոթքը.....	8
Նպարություն.....	10
Վկայություն.....	12
<i>Միշա Սվարյան</i> Նա գրավ կյանքը.....	14

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լուրն ու ցանվեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Թերթի վերաբերյալ ձեր առաջարկություններն ու վկայությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները:

Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930, էլ.փոստ՝ bari_lur_09@rambler.ru

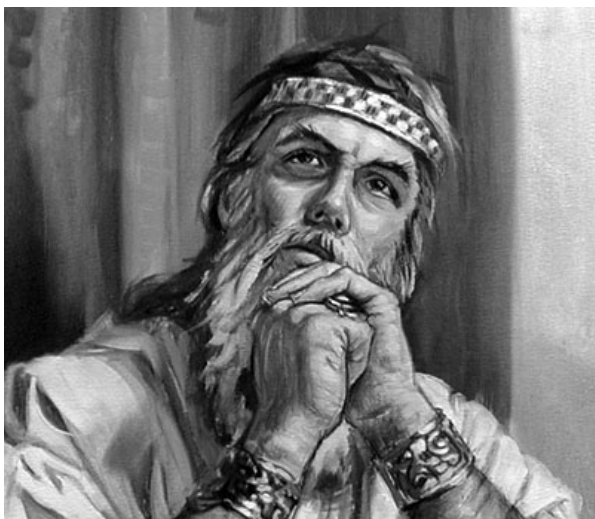
ՃՇՄԱՐԻՏ ՈՒՐԱԽՈՒԹՅՈՒՆ

Մարդիկ միշտ էլ ձգտել են ուրախության: Դրա համար նրանք փորձել են տարբեր բաներում գտնել իրենց ուրախությունը: Այսօր կան շատ հեռուստահաղորդումներ, շոուներ, որոնք ջանում են ուրախացնել մարդկանց: Բայց աշխարհի մատուցած ուրախությամբ ուրախացել են ոչ թե հոգևոր, այլ աշխարհիկ մարդիկ, ու այդ ուրախությունը երկար չի տևել: Բայց կա մի իրական ու ճշմարիտ ուրախություն, որը մնայուն է, հավիտենական: Մի մարդ այցելում է հայտնի հոգեբանի, խոստովանում է, որ ինքը շատ տխուր է և ոչ մի կերպ չի կարողանում ուրախանալ: Հոգեբանը նրան առաջարկում է գնալ իրենց քաղաք ժամանած հայտնի կատակերգու Չարլի Չապլինի հյուրախաղերին: Մարդը տխուր խոստովանում է, որ ինքը հենց Չարլի Չապլինն է: Տեսե՛ք, սիրելիներ, այս մարդը թեև ուրախացնում էր ամբողջ աշխարհին, բայց ինքն իր ներսում չուներ ուրախություն: Այսօր մենք էլ շատ հաճախ մեր դիմացիներին ցույց ենք տալիս, որ մեզ մոտ ամեն ինչ շատ լավ է, մեր կյանքում ամեն բան շատ խաղաղ է, երբեմն էլ նույնիսկ ուղղություն ենք ցույց տալիս որիշներին: Բայց, երբ քննում ենք մեր ներսը, տեսնում ենք, թե որքա՞ն բար-

դություններ, որքա՞ն դժվարություններ ունենք մենք: Այսօր աշխարհում շատ հավատացյալներ կան, բայց նրանցից շատերը հաղորդ չեն Քրիստոս կյանքի հետ: Նրանք հավատում են Հիսուսին ու Նրա թափած Սուրբ արյանը, հավատում են, որ Տերը ներող է, ողորմած ու բարի, բայց առաջ չեն գնում և հաղորդ չեն լինում Քրիստոս կյանքի հետ: Դրա համար էլ իրական, երկնային ուրախություն իրենց մեջ չունեն: Եթե հոգևոր կոչված մարդը չի հանդիպել Քրիստոսին, նրա ուրախությունը ժամանակավոր է: Այսօր սատանան ստեղծել է կեղծ ուրախություններ՝ իրական ուրախության հետ փոխելու համար: Տեր Հիսուսի ծնունդից առաջ Աստված հայտնում է մարդկանց. «Ահա մեծ ուրախություն եմ ավետում ձեզ, որ բոլոր ժողովրդին պիտի լինի» (Դուկաս 2:10), իսկ Հովհաննի 17:13-ում ասում է. «Այս բանը խոսում եմ աշխարհում, որ Իմ ուրախությունը կատարյալ ունենան իրենց անձերում»: Աստծու ուզածը սա է, որ մենք մեր անձերում Քրիստոսի կատարյալ ուրախությունը ունենանք, որովհետև Աստված մարդուն չստեղծեց, որ նա ապրի, տանջվի, չարչարվի և վերջում էլ մահանա: Ընդհակառակը, երբ Աստված ստեղծեց մարդուն, Նրա

նպատակն էր, որ մարդն ուտեր Կենաց ծառից և իր մեջ ունենար Աստծու կյանքը, իսկ Աստծու կյանքի մեջ է ճշմարիտ ու հավիտենական ուրախությունը: Աստված Իր Խոսքում պատվիրում է ամեն ժամանակ ուրախ լինել (Փիլ.4:4): «Այս բաները խոսեցի ձեզ հետ, որ Իմ ուրախությունը ձեզանում մնա և ձեր ուրախությունը լեցված լինի» (Հովհ. 15:11): Աստված ուզում է, որ մենք լցված լինենք Իր ուրախությամբ, ուրախանանք ոչ միայն առիթի դեպքում, այլև այս երկրավոր կյանքում ունենանք հարատև ու երկնային ուրախություն:

Մի թագավոր իր ոսկերիչ ծառային պատվիրում է պատրաստել այնպիսի մատանի, որ տխուր ժամանակ դրան նայելիս ուրախանա, իսկ ուրախ ժամանակ նայելիս՝ տխրի: Ծառան բավականին իմաստուն է լինում և կատարում է տիրոջ հրամանը:

Այդպես էլ լինում է: Մատանու վրայի «Միշտ այսպես չի մնա» գրությունը նրան տխուր ժամանակ ուրա-

խացնում է, իսկ ուրախ ժամանակ՝ տխրեցնում: Քրիստոնյայի ուրախությունը երկնային է և հավիտենական: Այդ ուրախությունը միշտ ուրախացնում է մեզ ու երբեք չի տրտմեցնում: Ա Հովհ. 1:3-4-ում գրված է. «...Եվ մեր հաղորդությունը Հոր հետ է և Նրա որդի Հիսուս Քրիստոսի հետ: Եվ սա գրում եմ ձեզ, որ ձեր ուրախությունը կատարյալ լինի»: Եղե՛ք Քրիստոս կյանքի հետ հաղորդ և կունենաք կատարյալ ուրախություն:

1. Շատ հաճախ, երբ մենք նեղության մեջ ենք լինում, տխրում ենք, բայց Հակոբոս 1:2-ում գրված է. «Բռնությունն ուրախություն համարեցեք, երբ կերպ-կերպ փորձանքների մեջ ընկնեք»: Ինչո՞ւ է ասվում «ուրախություն համարեցեք»: Մարդկային տեսանկյունից մարդն ինչպե՞ս կարող է ուրախ լինել, երբ փորձանքի մեջ է: Մարդը կարող է փորձանքի մեջ ընկնել իր անմտության պատճառով: Այսօր աշխարհը շատ «ցանցեր» ունի, որտեղ մարդիկ հաղորդակցվում են իրար հետ՝ գրում, ծաղրում, ուրախացնում, վերջում էլ ընկնում փորձանքի մեջ: Խոսքը այսպիսի փորձանքի մասին չէ: Հոգևոր մարդը ուրախանում է, քանի որ գիտակցում է, որ առանց Աստծու ոչինչ չի լինում: Դեռ մենք չծնված, դեռ մեր ծնողներն էլ չծնված՝ Տերը ամեն բան գիտեր: Ահա՛ թե Ով է մեր Աստվածը (Սաղմոս 139:4,16): Դրա համար, երբ մեր կյանքում դժվարություն, նեղություն է գալիս, մենք

պետք է Աստծուն փառք տանք: Տեսնե՛ք, սիրելիներ, Հոբի մասին գրված է, որ արդար, կատարյալ մարդ էր, բայց չէ՞ որ նա էլ մեզ նման՝ թերություններ ունեցող մարդ էր, ի՞նչ կար նրա մեջ, որ Աստված նրան սուրբ, արդար ու կատարյալ էր համարում: Հորը դեռ չգիտեր գալիքը, այդ փորձությունները նրան դեռ չէին պատահել, բայց Աստված գիտեր, որ նա մինչև վերջ պիտի ասեր. «Փա՛ռք Քեզ Տեր, Դու տվեցիր, Դու էլ տարար»: Աստված ուզում է, որ ամեն ներության, ամեն դժվարության պահին ուրախ լինենք և գոհանանք Տիրոջից, որովհետև առանց Նրա գիտության մեր գլխից նույնիսկ մի մազ չի ընկնում:

2. Աստված ուզում է, որ մենք ուրախ լինենք Իրեն ծառայելիս: Մադմոս 100:2-ում կարդում ենք. «Ծառայեցեք Տիրոջը ուրախությունով», որովհետև կգա մի օր, որ Աստված պետք է վարձահատույց լինի Իրեն ծառայած ժողովրդին: Մադաքիա 3:18-ում գրված է. «...Եվ դուք կտեսնեք Աստծուն ծառայություն անողի և ծառայություն չանողի տարբերությունը»: Մենք պետք է ամենից առաջ երկնքի թագավորությունն ու Նրա արդարությունը փնտրենք և ինչ որ ամենք, ինչ գործ որ գործենք, այդ ամենը Աստծու փառքի համար անենք: Այդ դեպքում է, որ մեր մեջ լցվում է երկնային ուրախությունը:

3. Ուրախ լինենք մեր առօրյա

կյանքի ամեն պարագայի մեջ: Երբ Իսրայելը Եգիպտոսից դուրս եկավ, մոտ երեք միլիոնի չափ ժողովուրդ էր, բայց այդ դուրս եկածներից Քանանի երկիր մտան երկու հոգի և նրանք, ովքեր ծնվել էին այդ քառասուն տարիների անապատային ճանապարհորդության ընթացքում: Ի՞նչ էր տեղի ունեցել անապատում: Անապատում ժողովուրդը հիշել էր Եգիպտոսի սոխն ու սխտորը, տրտնջացել էր Աստծու դեմ, որ միս չունեն: Եթե ընտրել ենք աստվածապաշտության ճանապարհը, պետք է գիտակցենք, որ մեր կյանքը հանձնված է Աստծուն, իսկ առանց Աստծու գիտության, ինչպես նշեցինք, մեզ հետ ոչինչ տեղի չի ունենում: Մարդը գալիս է հավաքույթի, աղոթում է, խնդիրները լուծվում են, բժշկվում է և բավարարված գնում է իր գործին: Բայց Աստծու ուզածը սա չէ: Աստված ուզում է, որ մեր ուրախությունը կատարյալ լինի: Իսկ մեր ուրախությունն այն ժամանակ կատարյալ կլինի, երբ մեր սրտի գահին նստած կլինի Քրիստոս Թագավորը: Եսայի մարգարեն ասում է. «Մեզ մի մանուկ կծնվի, որ կկոչվի Սքանչելի, Խորհրդակից, Խաղաղության իշխան...»: Իսկ երբ մարդու ներաշխարհը խաղաղ լինի, այդ դեպքում նա կունենա կատարյալ ուրախություն: Ամեն:

Արթակ Խաչատրյան

ք. Վանաշոր

ՏԵՐՆ Է ՏԱԼԻՍ ԽՈՍՔԸ

Տերը տալիս է խոսքը, ավերարանողները մեծ բազմություն են:

Սաղմոս 68:11

Շատ անգամ ենք տեսել, թե ինչպես հավաքույթների ժամանակ Աստծու Հոգին տարբեր եղբայրների միջոցով նույն նյութի մասին է խոսում, կամ էլ տարբեր նյութերի մասին եղբայրներին խոսք տալով՝ Սուրբ Հոգին նույն եզրահանգման է բերում: Տիրոջը մտերիմ հոգիներն այդ պահերին վայելում են Աստծու ներկայությունը և ավելի մտերմանում, իսկ թերահավատները մտածում են, որ դա նախապես պայմանավորված է եղել: Սաղմոս 68:11-ը այս հարցի սպառնիչ պատասխանն է: Մեկ անգամ ևս համոզվելու համար, որ Տերն է տալիս խոսքը, իսկ մարդն ընդամենը կարող է այն ավետել, եթե ունի հոժար սիրտ և խոնարհ հոգի, բոլորիս կողմից շատ սիրված՝ Գրիգոր Նարեկացու «Մատյան ողբերգության» պոեմից մի հատված համեմատենք Աստծու սիրուն նվիրված, «Hadamut» անվամբ մեկ այլ ստեղծագործության հետ:

*Ձի եթե մի լիճ, ծովերը
նույնիսկ քանաքի փոխեն,
Թե քաղնասպարեզ դաշտերն
իրենց ողջ
Անսահամանությամբ դարձնեն
մազադաթ
Եվ եղեգների շամբ ու
պուրակներն, անրառներ
ամբողջ
Կտրելով միայն գրիչներ շինեն
Դարձյալ չեն կարող բարդված
իմ անթիվ անօրենության
Մի չնչին մասնիկն իսկ
գրի առնել:
Եթե անգամ ողջ մայրի
անրառներն այն Լիբանանի
Չողելով դարձնեն կշեռքի լծակ
Եվ մի նժարին իբրև կշռաքար
Արարար լեռը դնելու լինեն,
Դարձյալ չի կարող նա իր
ծանրությամբ
Իջնելով հասնել,
համազուգակցել ու հավասարվել
Մյուս նժարի հանցանքներիս
հետ:*

Գրիգոր Նարեկացի, 1002թ.

Թե կարողանայինք
օվկիանոսներն
 թանաքով լցնել,
 Ու երկինքներն բոլոր
 դառնային մագաղաթ.
 Թե բոլոր եղեգներն լինեին
 գրիչներ,
 Ու ամեն մարդ՝ արհեստով
 դպիր
 Ամենակարող Հայր Աստծո
 Սերը գրելու համար,
 Օվկիանոսներն համակ
 խալառ կցամաքեցներ,
 Մագաղաթն էլ չէր կարող
 այն պարունակել,
 Թեկուզ երկնքից երկինք
 տարածվեր:
Իսահակ Նեհորիա, 1050թ.

Առաջին հայացքից կարծես երկուսն էլ «Մատյան ողբերգության» պոեմի հատվածները լինեն, բայց այս երկրորդ մեջբերման բառերի հեղինակը մի հրեա ռաբբի է՝ Մեիր Բեն-Իսահակ Նեհորիա անունով, որը ապրել է նույնպես միջնադարում, ինչպես Գրիգոր Նարեկացին, բայց՝ Գերմանիայի Վորմս քաղաքում: Նարեկացին ապրել է Վասպուրականի նահանգի Ռշտունիք գավառի Նարեկ գյուղում՝ ներկայիս Թուրքիայի Վանի նահանգի, Գևաշի գավառի Յեմիշլիք գյուղում (951-1003):

Նարեկացին «Մատյան ողբերգությանը» ավարտել է մահվանից մեկ տարի առաջ՝ 1002թ., իսկ Իսահակ Նեհորիան «Hadamut»-ը գրել է 1050թ.-ին: Մեկը գրվել է Արևմտյան Հայաստանի Նարեկ գյուղում, մյուսը՝ Գերմանիայի Վորմս քաղաքում: Նարեկացին գերմաներեն չի իմացել, Իսահակ Նեհորիան էլ՝ հայերեն: Ընդամենը վերջերս է «Մատյան ողբերգությանը» թարգմանվել գերմաներեն, իսկ եբրայերեն առայժմ դեռ չի էլ թարգմանվել:

Իսահակ Նեհորիայի «Hadamut» ստեղծագործության բառերի հիման վրա 1917թ. Ֆրեդերիկ Լեհմանը երգ գրեց Աստծու սիրո մասին, որն այսօր հայտնի է ամբողջ աշխարհին: Մոտ 15 տարի առաջ, երբ առաջին անգամ ես կարդացի այդ երգի բառերը, հասկացա, որ այսօր միջնադարից երկու եղբայր, մեկը հայ՝ Գրիգոր անունով, մյուսը հրեա՝ Իսահակ անունով, Սուրբ Հոգու միջոցով ինձ քարոզում են տարբեր նյութեր՝ նույն բառերով. մեկն՝ իմ մեղքերի ծանրության մասին, որի հետ ես բացարձակ համաձայն եմ, իսկ մյուսը՝ իմ Արարչի, իմ Փրկչի, իմ Երկնային Հոր սիրո մասին:

Հնարավոր չէր, որ Սուրբ Հոգին, այդքան մեծ ու ծանր նկարագրելով իմ մեղքերը, ավելի մեծ ու զորավոր չներկայացներ Աստծու Սերը:

Սամվել Հովհաննիսյան
բ. Էջմիածին

ԱՄՈԹ ԵՎ ԱՆԱՄՈԹՈՒԹՅՈՒՆ

Փողոցում տեսած մի տեսարան ինձ ստիպեց գրիչ վերցնել. կանգառում կանգնած էր մի կին, որի բարակ հագուստը ոտքերի ուղղությամբ ճեղքեր ուներ մինչև... գոտկատեղը: Թեթև քամին բացում էր նրա մերկությունը: Մեզ համար արդեն սովորական են դարձել կարճ փեշերը, մինչև կոնքերը հասնող ճեղքերը, սակայն այսպիսի՝ անամոթություն... Տուն գալով՝ սկսեցի Սուրբ Գրքում խոսքեր փնտրել ամոթի մասին:

Ամոթի մասին առաջին հիշեցումը գտա Ծննդոց 2:25 խոսքում. Ադամն ու Եվան մերկ էին և չէին ամաչում: Նրանք դեռ չգիտեին մեղքի և նրա հետևանքների մասին: Օձը Եվային գայթակղեցրեց, և նա Աստծու պատգամը խախտեց՝ ուտելով չարի ու բարու գիտության ծառից: Նրանից հետո մեղքի մեջ ընկավ նաև Ադամը: Մեղքը մտավ աշխարհ: Անհնազանդությունն ու Աստծու կամքին հակառակվելը մեղքեր էին, որոնց հետևանքով էլ առաջացավ ամոթը:

Երբ մենք մեղք ենք գործում՝ խախտելով բարոյականության նորմերը, խիղճը (Աստծու ձայնը) մեզ դատապարտում է: Դատապարտում են նաև մարդիկ, ինչից մենք ականաջից կարմրում ենք: Հորն ասում է. «Ամոթից կարմրում են»: Այն մարդիկ, ովքեր նախատինքին ականջա-

լուր չեն լինում, կորցնում են ամոթի զգացումը, խիղճները խանձվում է, դառնում անմաքուր և կորցնում դատապարտությունն ընդունելու ունակությունը: «...Բայց անիրավն ամոթ չգիտե», - գրում է Սովոնիա մարգարեն (Սովոնիա 3:5): Իսկ Երեմիա մարգարեն հարցնում է. «Մի՞թե ամաչում են պղծություն անելիս, ոչ ամաչել են ամաչում, ոչ պատկառել գիտեն» (Երեմիա 6:15):

Երբ Աստծու ժողովուրդը՝ Իսրայելը հեռացավ Աստծուց, կորցրեց իր ամոթի զգացումը: Եսային, խոսելով Բաբելոնի վրեժի մասին, գրում է. «Պիտի բացվի քո մերկությունը, պիտի երևա քո նախատիքը... (Եսայի 47:3): Սողոմոնի առակներից 7-րդ գլխի 13 խոսքում խոսվում է մի անամոթ կնոջ մասին, որը գայթակղում է երիտասարդներին:

Խոսելով վերջին ժամանակների մասին՝ Հիսուսն ասում է, որ վերջին ժամանակներում անօրինությունը կշատանա: Այն սարսափելի չափերի կհասնի: Աստծուց հրաժարվելը միշտ էլ հանգեցնում է անօրինության շատացման: Այդպես էր Նոյի ժամանակ, դա դիտվում էր Իսրայելի ժողովրդի մեջ, այդպես է նաև արդի, այսպես կոչված, քրիստոնյա աշխարհում:

Անառակ կնոջ նկարագրությունը

մեզ տրված է Սուրբ Գրքում, և դրա հիմնական բնութագրող հատկանիշը մերկությունն է: Նա օգտագործում է գայթակության բոլոր միջոցները՝ գայթակղելու ոչ միայն երիտասարդներին:

Մեղքը գնալով ավելի գայթակղիչ կերպարանք է ստանում: Այն բացահայտ ներկայացվում է հեռուստատեսությամբ, զանգվածային լրատվամիջոցներով... ամենուր քարոզվում է մերկությունը: Բայց սարսափելին այն է, որ մերկությունը մուտք է գործում եկեղեցի:

Նախքան գրածս հրատարակելը՝ առաջարկեցի այն կարդալ մի նոր ապաշխարած եղբոր: Ինձ հետաքրքրում էր նրա կարծիքը: Նա ինձ ասաց. «Գիտես, ես ուզում էի եղբայրների ուշադրությունը հրավիրել այդ բանի վրա, բայց քանի որ ես նոր մարդ եմ եկեղեցում, անհարմար զգացի: Իմ կարծիքով՝ եկեղեցում քույրերը պետք է համեստ հագնվեն: Ես գիտեմ, թե աշխարհում ի՞նչը՝ ինչի՝ համար է արվում: Ինչի՞ համար են այդ խաբկանքները, մասնավորապես մերկությունը: Գուցե քույրերից ոմանք կուրորեն հետևում են նորաձևությանը, բայց ես մի բան գիտեմ, որ ցանկացած կին գիտե, թե ինչ է ուզում, երբ իրեն ակնառու է դարձնում: Գիտես, ես կարծում եմ, որ երբ մենք դուրս ենք գալիս աշ-

խարհից, պետք է մեզ աշխարհին կապող բոլոր կամուրջներն այրենք:

Երբ ես դա հասկացա, ինքս ինձ ասացի. «Վե՛րջ, Օլեգ, դու նեղ ճանապարհի վրա ես և գնում ես երկինք: Մոռացի՛ր անցյալը»: Ոմանցից լսում եմ. «Կարևորը սրտի մաքրությունն է...»: Բայց չէ՞ որ ամեն բան սրտից է դուրս գալիս: Դրա համար ես իմ արտաքինում շատ բան եմ փոխել: Ես սիրում եմ Հիսուսին և այդ մասին պատմում եմ իմ բոլոր նախկին ընկերներին: Համոզված չեմ, որ նրանք ինձ կհավատային, եթե ես լինեի իմ առաջվա արտաքինով: Աշխարհում ես այնքան բան եմ տեսել, որ մեր պապերն իրենց քառասուն տարեկանում չէին տեսել: Բայց եթե ես նոր մարդ եմ Հիսուս Քրիստոսի մեջ, ապա նախկինում եղածներն ինձ համար այլևս չկան: Հիսուսն ասում է. «Դուք այս աշխարհից չեք»: Ձեզ թվում է՝ աշխարհիկ երիտասարդները չե՞ն կարողանում տարբերել, թե ով՝ ո՛վ է: Քրիստոնյա կնոջը առանց դժվարության կարելի է ճանաչել», - ամփոփեց իր խոսքն Օլեգը:

Իսկ ես հիշեցի, թե ինչպես հարսանիքներից մեկի ժամանակ սարկավազի այն հարցին, թե այդ աղջկա ինչն է գրավել իրեն, փեսան պատասխանեց. «Համեստությունը»:

Վիկտոր Օրլով

«Նաշի դնի» շաբաթաթերթ, ք.2149

ԱԹԵԻՍՏԻ ԱՂՈԹՔԸ

Աշխատանքը վերջացնելով՝ Մարտինը տեղավորեց գործիքներն ու գնաց տուն: Այդ օրը նա շատ հոգնած էր ու մտահոգվում էր փոքրիկ Մարիայի համար: Նրա փոքրիկ զարմուհին ծանր հիվանդ էր, և քույրը շատ էր անհանգստանում:

- Այնքան ուրախ եմ, որ վերջապես տուն եկար,- նրան դիմավորելով ասաց Աննան,- Մարիան ավելի է վատացել, իսկ բժիշկն ասել է, որ երեխայի վատանալուն պես իրեն տեղյակ պահեմ: Կմնա՞ս երեխայի հետ, մինչև գնամ բժշկին կանչելու: Խնդրում եմ, նստիր երեխայի մոտ:

Երբ Մարտինը նստեց երեխայի մահճակալի մոտ, տեսավ, որ նա իրոք շատ վատ է. սաստիկ ջերմության մեջ երեխան շուռուժուռ էր գալիս, բայց, այնուամենայնիվ, ճանաչեց քեռուն ու ժպտաց: Որոշ ժամանակ անց կրկին նայեց նրան ու ասաց. «Քեռի՛, աղոթիր, որ ես նորից առողջանամ»:

Մարտինն ուզում էր ինչ-որ բան ասել, բայց կանգ առավ: Նա չգիտեր ինչ անել: Ինչպե՞ս աղոթեր: Ախր ինքը չէր հավատում Աստծուն: Նա պնդում էր, որ ինքն աթեիստ է, և չէր կարող աղոթել Նրան, Ում չէր հավատում: Իրոք, ո՞վ կարող էր պատկերացնել Մարտին Թամբրիգին աղո-

թելիս: Դա պարզապես ծիծաղելի էր: Բայց խեղճ փոքրիկ Մարիան նորից նայեց նրան ու մեկ անգամ էլ խնդրեց. «Քեռի, դե աղոթի՛ր, ես շատ վատ եմ: Աղոթի՛ր ինձ համար»:

Մարտինն անհանգստացավ: Նա փորձեց հանգստանալ, բայց բոլոր ջանքերն ապարդյուն էին: Նա չէր կարող իրեն վստահող երեխային ասել, որ ինքն ընդհանրապես չի հավատում Աստծուն: Օ՛, երբ է վերջապես գալու բժիշկը: Գոնե նա կարողանա ինչ-որ բան անել փոքրիկի համար: Բայց Աննան ու բժիշկն ուշանում էին: Մարտինին թվաց, թե երեխան վայրկյան առ վայրկյան վատանում է: Երեխան մի անգամ էլ բացեց աչքերն ու նրան նայելով աղաչող հայացքով, որն ինքը երբեք չէր կարողանա մոռանալ, շնչահեղձ լինելով շշնջաց. «Քեռի՛, եթե դու հիմա ինձ համար չաղոթես, ես կմեռնեմ»:

Մարտինի ճակատին սառը քրտինք հայտնվեց, բայց փոքրիկի այդ վերջին խնդրանքը հասավ նրա սրտին, և նա, ասես գնդակից խոցված, ընկավ ծնկների վրա: Այդ ուժեղ տղամարդն արդեն չէր կարող ոտքի վրա կանգնել, և այդպես՝ հիվանդ աղջնակի մահճակալի մոտ ծնկի եկած, բարձրաձայն բացականչեց. «Օ՛ Աստված իմ, եթե Դու կաս, լսի՛ր

ինձ և բժշկի՛ր այս երեխային»:

Երբ նա ծնկների վրայից վեր կացավ, ամբողջ մարմնով սարսռում էր: Նա նայեց փոքրիկ Մարիային, որ արդեն մեղմորեն ժպտում էր: Երբ նա նստեց մահճակալի կողքին դրված աթոռին, նկատեց, որ երեխան արդեն հանգիստ է: Դեմքից անհետացել էր կարմրությունը, և քրտինք էր հայտնվել: Մի քանի րոպե անց աղջնակի շնչառությունը հանգստացավ ու դարձավ համաչափ, իսկ հետո երեխան քնեց:

Մարտինը զարմանքով նայում էր զարմուհուն: Ինչպե՞ս կարող է որևէ մեկն այդքան արագ ապաքինվել: Ընդամենը մի քանի րոպե առաջ նա բարձր ջերմություն ուներ ու շնչահեղձ էր լինում, իսկ հիմա հանկարծ լրիվ հանգստացել է: Դա հրա՛շք էր:

Վերջապես եկան Աննան ու բժիշկը: Երկուսն էլ անչափ զարմացած նայում էին քնած երեխային: Բժիշկն ամենայն ուշադրությամբ զննեց երե-

խային ու ապշած շրջվեց նրանց կողմը:

- Ես չգիտեմ, թե ինչ է տեղի ունեցել,- ասաց նա,- երեխայի վիճակն անհույս էր, բայց հիմա նա ապաքինվում է: Ես դեռ երբեք չեմ հանդիպել այսպիսի դեպքի և չգիտեմ, թե ինչ մտածեմ:

Բժիշկը ոչինչ չէր կարող հասկանալ, բայց Մարտինն արդեն ամեն ինչ հասկացել էր: Երբ բժիշկը գնաց, նա մտավ իր սենյակ ու դուռը ծածկեց: Այժմ նա գիտեր, որ գոյություն ունի Մեծ Աստված, Որին ինքը մերժում էր: Դա իրականություն էր, և ինքն այժմ պետք է որոշում կայացներ: Ու նա կայացրեց այդ որոշումը:

Նա տեսավ իր կորած վիճակն ու Հիսուս Քրիստոսին ընդունեց որպես անձնական Փրկիչ: Նա սենյակից դուրս եկավ արդեն որպես Քրիստոս Հիսուսով վերածնված նոր մարդ: Նա անմիջապես Աստվածաշունչ գնեց, և այդ ժամանակից ի վեր Աստծու Խոսքը դարձավ նրա հանապազօրյա հացը: Նա սկսեց հավաքությունների հաճախել ու ակտիվորեն մասնակցել միսիոներական ծառայությանը: Նա հոգևոր գրականություն ձեռք բերեց ու սկսեց բաժանել բոլորին: Նրա անկեղծությունը շատ դոներ բացեց իր առջև, և այդ հասարակ բանվորը կարողացավ Աստծու համար մեծ գործեր անել իր քաղաքում:

ՀՊԱՐՏՈՒԹՅՈՒՆ

- * Հպարտությունը խաբուսիկ է:
- * Հպարտությունն սրհայում է մտածել, որ դու մյուսներից լավն ես ու կարևոր:
- * Հպարտությունը մշտապես համոզված է իր հայացքների ճշմարտացիության մեջ:
- * Հպարտությունը սիրում է սովորեցնել մյուսներին, իսկ անձամբ չի սիրում սովորել:
- * Հպարտությունը գրույցը վերածում է մենախոսության, քանի որ սիրում է, որ իրեն լսում են:
- * Հպարտությունը չի սիրում խնդրել:
- * Հպարտությունը, որպես կանոն, չի սիրում շնորհակալություն հայտնել:
- * Հպարտությունը սիրում է մշտապես հաղթել, այդ թվում՝ քանսվեճերում:
- * Հպարտությունը նախանշ է ծնում (երբ որևէ մեկն ավելի հաջողակ է, քան ինքը):
- * Հպարտությունն անվստահություն է ծնում. դժվար է հավատալ, որ որևէ մեկը կարող է այսինչ գործն ավելի լավ անել: Թվում է՝ մյուսները քիչ քանիմաց են:
- * Հպարտությունն սրեղծում է այն տապալորությունը, կարծես բոլորը պարտական են մեզ, քանի որ շատերը վստահում են մեզ և շատ դեպքերում ուղղակիորեն կախված են մեզնից:
- * Հպարտությունն ամենուր և մշտապես սեփական շահն է փնտրում:
- * Հպարտությունը մղում է մեզ գրնվելու այնպիսի մարդկանց շրջապատում, ովքեր ոչ միայն հարգում են մեզ, այլ նաև հաշվեքու են մեր դեկավարներին:

Հպարտության հեղևանքները՝

- * Հպարտությունն անհնազանդություն է ծնում:
- * Հպարտությունը թույլ չի տալիս մարմանչել մեր ձիրքերի իրական աղբյուրին՝ Ասրծուն:

- * Հպարտությունը մեր աչքում նվաստացնում է այս կամ այն մարդուն:
- * Հպարտությունը խաթարում է ուսուցման գործընթացը:
- * Հպարտությունը խաթարում է սիրտը և թույլ չի տալիս սկսանք դնել իմաստության խոսքին:
- * Հպարտությունը մեզ դարձնում է շրջապատի հանդեպ չափազանց պահանջկոտ:
- * Հպարտությունը փորձում է մշտապես ամեն ինչին հասնել սեփական ուժերով:
- * Հպարտությունն արգելք է հոգևոր առաջընթացի ճանապարհին:
- * Հպարտությունը բերում է անհարսականության ոչնչացման և հոգու կործանման:
- * Հպարտությունը խոչընդոտ է Աստծուն ծառայելու համար:
- * Եվ վերջապես՝ «Կորստից առաջ գնում է գոռոզությունը, և կործանումից առաջ՝ ամբարշտական հոգին» (Առակներ 16.18):

Մի քննարկման գույժ նոր բնակարան է տեղափոխվում: Առավոտյան կինը պարուհանից դուրս է նայում և տեսնում է լվացք փռող հարևանուհուն:

- Նայի՛ր՝ ինչ կեղտոտ է նրա լվացքը,- ասում է ամուսնուն: Բայց վերջինս կնոջ ասածին ոչ մի նշանակություն չի տալիս:

- Երևի օճառն է վատը եղել, կամ էլ նա առհասարակ գործ անել չգիտի: Հարկավոր է նրան սովորեցնել,- եզրակացնում է կինը:

Ու այսպես ամեն անգամ, երբ հարևանուհին լվացք էր փռում, կինը զարմանում էր՝ որքան կեղտոտ է այն:

Մի պայծառ առավոտ պարու-

հանից դուրս նայելով՝ կինը բացականչում է.

- Օ՛, այսօր լվացքը մաքուր է: Երևի հարևանուհին լվացք անել է սովորել:

- Ո՛չ,- պարասխառնում է ամուսինը,- պարզապես ես այսօր վաղ եմ արթնացել և լվացել եմ պարուհանը:

Այսպես էլ մեր կյանքում է. ամեն բան կախված է «պարուհանից», որով նայում ենք մեր շուրջը տեղի ունեցող երևույթներին:

Ուստի ուրիշներին քննադատելուց առաջ հարկավոր է համոզվել, որ մեր սրտերը և շարժառիթները մաքուր են:

ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆ

Որդիս՝ Աբելը, 14 օրական էր, երբ բրոնխների բորբոքումով տեղափոխեցինք հիվանդանոց:

Բուժման վեցերորդ օրը վիճակն ավելի վատացավ: Բժիշկը որոշեց նրան տեղափոխել վերակենդանացման բաժանմունք, սակայն ես որոշեցի հույսս ամբողջությամբ դնել Աստծու վրա և հիվանդանոցից դուրս հանել Աբելին: Թե՛ հարազատներս, թե՛ բժիշկները հակառակվում էին՝ համարելով այդ քայլս երեխայի կյանքին և առողջությանը վնասող հիմարություն: Սակայն հավատալով Աստ-

ծու Խոսքին՝ որոշումս չփոխեցի: Որդուս գրկած, լացակումած, աղոթելով եկանք տուն: Հաջորդ օրը հովիվը երեխայի համար եկեղեցում աղոթեց և յուրով օծեց նրան, որից հետո երեխան սկսեց կազդուրվել: Մեկ օր անց Աբելին ստուգեց բժիշկը: Նա ասաց, որ երեխայի օրգանիզմում ամեն բան մաքուր է: Ողջ փառքը Հիսուսին, որ Նա ևս մեկ անգամ ապացուցեց, որ չի եղել պատմության մեջ մի մարդ, որը հույս դրեց Աստծու վրա և ամաչեց:

Համլետ Դանիելյան

Արտաշատի շրջ., գ. Շահումյան

Ամեն առավոտ մի աղբար ծեր կին կանգնում էր իր տան շեմին ու բարձրաձայն ասում.

- Փա՛նք Տիրոջը:

Եվ ամեն առավոտ նրա աթիսար հարևանն ի պարասիսն ասում էր.

- Ասրված չկա:

Անցնում էին շաբաթներ: Ծեր կինն էլի ամեն առավոտ ձայնում էր ու ասում. «Փա՛նք Տիրոջը»: Հարևանն էլի ամեն առավոտ ժխտում էր. «Ասրված չկա՛»: Ժամանակի ընթացքում ծեր կինն սկսեց դրամական նեղություն կրել և հազիվ էր կարողանում սնունդ գնել: Մի առավոտ էլ սովորականի նման դուրս եկավ ու Տիրոջը բարձրա-

ձայն խնդրեց օգնել իրեն և սննդամթերք ուղարկել: Աղոթքն ավարտեց ավանդական խոսքերով. «Փա՛նք Տիրոջը»:

Հաջորդ առավոտյան նա դուռը բացում է ու շեմին սննդամթերք է գտնում: Բնականաբար, անմիջապես բացականչում է.

- Փա՛նք Տիրոջը:

- Հա՛-հա՛,- անսպասելիորեն կոքից դուրս է գալիս հարևանը: - Այս մթերքը ես եմ գնել, Ասրված չկա՛:

- Փա՛նք Տիրոջը,- ժպտալով բացականչում է ծեր կինը,- ճնորհակալ եմ, Տե՛ր: Դու ոչ միայն մթերք ուղարկեցիր, այլև աթիսար անհավարին սրիպեցիր վճարել դրա համար:

ՆԱ ԳՏԱՎ ԿՅԱՆՔԸ

Շարունակություն: Սկիզբը՝ ք.4 (77) համարում

Ամբողջ մարդկությունը դատապարտված էր մահվան՝ թե՛ հոգևորապես և թե՛ ֆիզիկապես: Այստեղ պետք է հասկանալ, որ մարմնավոր մահը մարմնի բաժանումն է հոգուց, իսկ հոգևորը հոգու բաժանումն է Աստծուց, որի պատճառով հավիտենապես տառապելու են կրակի լճի մեջ, որին պայմանականորեն անվանում են նաև երկրորդ մահ: Որպես սիրո ապացույց՝ Աստված Մովսեսի ձեռքով տվեց զոհերի, պատարագների և ընծաների կանոնները: Մեղավոր մարդկանց արյան տեղ պետք է թափվեր Աստծու կողմից սահմանված կենդանու արյուն, որպեսզի տվյալ մեղավորների մեղքերը ներվեին, և նրանք ապրեին: Իսկ ինչո՞ւ արյուն. որովհետև կյանքը արյան մեջ է, և հոգուն քափություն տվողը արյունն է: «Որովհետև մարմնի հոգին արյան մեջ է. և Ես այն ձեզ տվեցի, որ սեղանի վրա ձեր հոգիների համար քափություն անեք: Որովհետև արյունն է, որ քափություն է անում իր մեջ եղած հոգով» (Գևտացիներ 17:11): Բայց եկավ ժամանակ, որ Աստված չհաճեց այդ զոհերին. «Ի՞նչ պետք է ինձ ձեր զոհերի շատությունը, - ասում է Տերը, - Ես հազեցել եմ խոյերի ողջակեզներից, պարարտների ճարպից, զվարակների,

ոչխարների ու նոխազների արյունից չեմ ախորժում» (Եսայի 1:11-12): Աստված մարգարեների միջոցով նախապես հայտնել էր, որ պետք է գա Սելովը (Մեսիան), և տվել էր նշանը, թե որտեղ և ինչպես պետք է ծնվեր աշխարհի Փրկիչը՝ Հիսուս Քրիստոսը: «Սրա համար Տերն Ինքը նշան կտա ձեզ: Ահա կույսը կողիանա և կծնի մի Որդի, ու Նրա անունը կկանչի Էմմանուել...» (Եսայի 7:14): (Էմմանուել նշանակում է Աստված մեզ հետ): Եթե Հին Ուխտում մարմնավոր իսրայելցին փրկվում էր իր միջոցներով (գառ, այծ, տատրակ և այլն), ապա Նոր Ուխտում՝ Տեր ու Փրկիչ Հիսուս Քրիստոսի փրկարար արյամբ, Նրա սիրո և հարության վրա եղած հավատքով: Նոր Ուխտում Աստված մեզնից ոչինչ չի պահանջում և չի պարտադրում: Քրիստոսն ասում է. «...Աստծուն հավատացեք և ինձ էլ հավատացեք...»: (Հովհ.14:1): Այնուհետև՝ «Ես եմ հարությունը և կյանքը: Նա, ով հավատում է ինձ, թեև մեռնի՝ պիտի ապրի...» (Հովհ.11: 25-26): Իսկ հավատքը «....հուսացած բաների հաստատությունն է և չերևացող բաների ապացույցը» (Եբրայեց.11:1):

Այլ խոսքով՝ հավատքը Աստծու Խոսքի նկատմամբ մեր ունեցած

պարզ վստահությունն է: Իսկ այժմ՝ հարցերիս պատասխաններն ըստ հերթականության.

1) ԻՆՉՈ՞Ւ Է ՓՐԿՈՒՄ: Տեր Հիսուսը խաչելությունից առաջ աղոթեց. «Հայր, նրանց, որ Դու ինձ տվեցիր, ուզում եմ, որ ուր ես լինեմ, նրանք էլ ինձ հետ լինեն, որպեսզի տեսնեն իմ փառքը, որ ինձ տվեցիր...» (Հովհ. 17:24-26): Դա է մեր հավատքի վախճանը վերջնական արդյունքում (Ա Պետր.1:9 և 21-23):

2) ԻՆՉԻ՞Ց ԵՎ Ո՞ՒՄ Է ՓՐԿՈՒՄ:

ա) Փրկում է մեղքից. «Եվ նա մի Որդի պիտի ծնի, Նրա անունը Հիսուս պիտի դնես, որովհետև Նա իր ժողովրդին պիտի փրկի իրենց մեղքերից» (Մատթ. 1:21): «Հիսուս Քրիստոսն աշխարհ եկավ մեղավորներից փրկելու...» (Ա Տիմ. 1:15)

բ) Փրկում է հիվանդություններից. «Բեզ պիտի փրկեմ ժանտախտից, մահից և գերեզմանի ձեռքից» (Ովսէէ 13:14):

գ) Փրկում է այս չար աշխարհից. «Իր անձը տվեց մեր մեղքերի համար, որ մեզ փրկի այժմյան չար աշխարհից՝ Աստծո և մեր Հոր կամքի համեմատ» (Գաղատ.1:4):

դ) Փրկում է թշնամիներից. «Փրկություն՝ մեր թշնամիներից և բոլոր մեզ ատողների ձեռքից» (Դուկ.1:71):

ե) Փրկում է փորձություններից. «...քեզ պիտի պահեն փորձության ժամանակ...» (Հայտն. 3:10):

3) ԻՆՉՊԵ՞Ս ԵՎ ԻՆՉՈ՞Վ Է ՓՐԿՈՒՄ: Ամեն ինչի սկիզբը հա-

վատքն է՝ Կենդանի Աստծու Խոսքի նկատմամբ: Փրկությունն սկսվում է Ավետարանին հավատալով և ապաշխարությամբ:

Պետք է հավատալ հետևյալ փաստերին՝

ա) ՔՐԻՍՏՈՍԻ ՄԱՐՄԻՆ ԽԱՉԸ մեր հին մարդու «գերեզմանն» է, իսկ Ինքը՝ մեր փրկագիրը.

«Այս իմանանք, որ մեր հին մարդը խաչվեց Նրա հետ, որպեսզի մեղավոր մարմինը փչանա...» (Հռովմ. 6: 6):

«...ԱՍՏՎԱԾ ԻՐ ՈՐԴԻՆ ուղարկեց մեղանշական մարմնի նմանությամբ ու մեղքի համար և դատապարտեց մեղքն այդ մարմնի մեջ» (Հռովմ. 8: 3):

«Որ Իր Անձը տվեց ամենի տեղ որպես փրկանք» (Ա Տիմ. 2: 6):

Մեզ անհրաժեշտ է հավատալ, որ մեր մեղքերը դատապարտված են Հիսուս Քրիստոսի մեջ:

բ) Հիսուսի Անունով և Արյամբ ունենք թողություն. «Նրա անունով ապաշխարություն և մեղքերի թողություն քարոզեք բոլոր ազգերի մեջ...» (Դուկ.24: 47):

գ) Քրիստոսի Արյունով՝ քավություն. «Աստված Հիսուսին նախապես սահմանել էր քավություն լինելու, եթե հավատան Նրա Արյանը...» (Հռովմ.3: 25):

դ) Քրիստոսի Արյունով՝ արդարացում. «Քրիստոսը մեռավ մեզ համար, հիմա, որ Իր արյունով արդարացանք, որքան ավելի Իր միջոցով պիտի ազատվենք գալիք բարկությունից» (Հռովմ.5: 9):

ե) Քրիստոսի Արյունով խաղաղություն Աստծու հետ. «Եվ ամենին

հաշտեցնի Իր հետ՝ խաղաղություն անելով խաչի վրա հեղած Իր Որդու Արյունով...» (Կողոս.1:20, Հռովմ.5:1):

զ) Փրկություն՝ Քրիստոսի Արյամբ. «Որով փրկություն ունենք մենք Իր Արյան միջոցով, մեղքի թողություն՝ Իր շնորհքի ճոխության չափով» (Եփես.1:7):

է) Սուրբ տեղը՝ երկինք մտնելու արտոնությունը. «Ուրեմն, եղբայրներ, համարձակություն ունենք սուրբ տեղը մտնելու Հիսուսի արյունով» (Եբր.10:19):

- Խնդրում եմ, ների՛ր,- ընդհատեց քեռի Արամը,- կարո՞ղ ես Ավետարանով հիմնավորել, որ մարդկային հոգին անմահ է, և նա է փրկվողը:

- Իհարկե:

1) Հոգին անմահ է. Մաթևոսի Ավետարանի 17-րդ գլխի 3-րդ տողում գրված է. «Եվ ահա նրանց (Հիսուսին, Պետրոսին, Հովհաննեսին և Հակոբոսին) երևացին Եղիան ու Մովսեսը և խոսում էին Հիսուսի հետ»: Մինչդեռ Եղիան մոտ 900 տարի առաջ (նախքան Քրիստոսի մարմնավոր ծնունդը) առանց մահ ճաշակելու համբարձվել էր երկինք, իսկ Մովսեսն իր մահկանացուն կնքել էր Քրիստոսի ծննդից մոտ 1500 տարի առաջ: Այնուհետև. «Երբ հինգերորդ կնիքը բացվեց, տեսա այն մարդկանց հոգիները, որոնք սպանվել էին (մարմնապես) Աստծու Խոսքի և Նրա վկայության համար» (Հայտն.6:9):

2) Փրկվողը հոգին է. «Մենք հավատում ենք, որ մեր հոգին փրկվի»

(Եբրայ.10:39): Տեր Հիսուսը խաչի վրայի ապաշխարող և մեռնող ավագակին ասաց. «Այսօր ինձ հետ կլինես դրախտում» (Գուկ.23:43):

3) Դատապարտվողը հոգին է. «Իսկ վախկոտների և անհավատների, պիղծերի և մարդասպանների, պռոնիկների և կախարդների, կռապաշտների և բոլոր ստախոսների տեղը կրակով և ծծումբով վառած լճի մեջ պիտի լինի, որը կոչվում է երկրորդ մահ» (Հայտն.21: 8):

- Այսքանը բավակա՞ն է, քեռի՛ Արամ, թե՞ շարունակեմ:

- Իհարկե բավական է:

Թարմանալու նպատակով առաջարկում եմ ևս մեկական գավաթ սուրճ ըմպել: Մոտ կես ժամ հանգստանալուց հետո քեռի Արամն ասաց.

- Հովհաննես՛ս, բալա՛, եթե դժվար չէ, այդ հարցերն ու պատասխանները գրիր մի թղթի վրա և տուր ինձ, սովորեցրու նաև, թե ինչպես են օգտվում Աստվածաշնչից:

Քեռի Արամի խնդրանքը կատարեցի: Ինձ պարզապես զարմացնում էր այն փաստը, որ ինչ ասում էի, անմիջապես ըմբռնում էր առանց դժվարության: Եվ նրա կիրթ խոսելաձևն ու պահվածքն ինձ ստիպեցին հարցնել.

- Խնդրում եմ, քեռի Արամ, ասացե՛ք, ի՞նչ կրթություն ունեք և ի՞նչ եք աշխատել անցյալում:

- Դա այնքան էլ կարևոր չէ:

- Ինձ շատ է հետաքրքրում:

- Այդ դեպքում մեկ ուրիշ օր կասեմ:

- Մեկ բան էլ եմ ուզում ասել:

- Խնդրեմ:

- Պարզ է՝ գիտեք, թե ինչ է նշանակում «սանիկ»: Բառի արմատը «սան» բառն է, նշանակում է սովորող, ուսանող: Ձեր քավորը լինելու էր ձեր ուսուցիչը: Մինչև ձեր չափահաս դառնալը նա պետք է կրթեր ձեզ հոգևորապես և ասեր այն բաների մասին, ինչ նշեցինք Ավետարանից:

- Նախ՝ ասեմ, որ իմ քավորը ինձնից չորս, թե հինգ տարով է մեծ եղել, ինձ հազիվ է գրկել: Հետագայում նա դարձավ կուսակցական աշխատող և մոլի անաստված, թեև ինքն էլ էր մկրտված (կնքված): Նա ի՞նչ գիտեր, որ ինչ էլ սովորեցներ. չէր էլ ուզում լսել Աստծո մասին:

- Իսկ ինչպիսի՞ն էին ձեր հարաբերությունները:

- Ընկերական: Հիմա մոտեցիր ուզածդ քավորի և տուր հարցերից մեկը ու կտեսնես, որ հարյուրից հազիվ մեկն իմանա: Բայց քավոր են կանգնում և ընդունում իրենցը չեղած պատիվը...

- Քեռի՛ Արամ, համոզվեցի՞ր, որ կորած են նաև այն մկրտվածները (կնքվածները), որոնք չեն ապաշխարել: Խնդրում եմ ներեք, եթե խոսքերս ծանր են:

- Այդ դեպքում ինչո՞ւ են մկրտում մանկանը, ի՞նչ է մկրտությունը և ո՞րն է նրա խորհուրդը:

- Քանի որ Ավետարանում չկան ման օրինակ և ոչ էլ ման պատգամ, դժվարանում եմ սպառնալի պատասխան տալ: Իմ կարծիքով, որ երեխան մահանալիս ունենա հոգու

փրկություն: Իմ խորին համոզմամբ՝ մկրտվողը պետք է լինի չափահաս, հասկանա մկրտության խորհուրդը: Երբ երեխան մեծանում է և ունենում մեղքի գիտակցություն, նա պետք է կամովին խոստովանի իր մեղքերը Աստծուն, հաճախի հոգևոր հավաքույթների, ունենա աղոթքի կյանք և հավատա Աստծու և հոգու գոյությանը: Նա, հավատքի մեջ աճելով, պետք է ունենա Վերստին Ծնունդ և մտերմություն Աստծու հետ: Կան ազգային ավանդույթներ, որոնք արտաքինապես գեղեցիկ են, գրավիչ, հոգևորանման, սակայն հեռու՝ հոգևոր լինելուց:

Այժմ պատասխանեմ երկրորդ հարցիդ: Մկրտել նշանակում է՝ կնքել, օծել, սուգել, որևէ բան սկսել, յուրել և այլն: Նոր Ուխտում Հովհաննես Մկրտիչը ապաշխարության մկրտություն քարոզեց: Նրա մոտ էին գալիս մարդիկ և մկրտվում Հորդանան գետում՝ խոստովանելով իրենց մեղքերը: Իսկ Տեր Հիսուսը պատվիրեց մկրտվել Սուրբ Երրորդության անունով: Երկու մկրտությունն էլ կատարվում էին գետերում կամ շատ ջրերի մեջ: Դա ջրի մկրտությունն է, որը Քրիստոսի հետ մեռնելու, Նրա հետ թաղվելու և Նրա հետ հարություն առնելու խորհուրդն ունի իր մեջ: Մկրտվողը այնուհետև պետք է ապրի լիարժեք հոգևոր կյանքով:

- Իսկ ի՞նչ է ապաշխարությունը:

(Հարունակելի)

Մ. Սվարյան

ՄԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹԵՐՅՈՂ

Աստված սիրում է Ձեզ և ուզում է, որ Դուք հաճախաբ Իրեն ու փրկության ունենաք:
Այդ մասին Նովիսևնու 3.16-ում կարդում ենք.
«Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն փռեց, որ ով
Նրան հաճախա չկորցի, այլ հավիտենական կյանք ունենա»:
Եթե Դուք ուզում եք ավելի մոտիկից ծանոթանալ Աստծուն և Նրա Խոսքին, կարող եք
դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով.

Երևան

Ավան	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Զեյրուն	055-66-82-06, 099-66-82-06	Այդինյան Լևոն
Էրեբունի	093-53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Կոմիտաս	093-26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ(Բանգլադեշ)	094-65-70-43	Սահակյան Վարդան
Նորքի մասիվ	099-87-38-88, 077-87-38-80	Ղազարյան Ահարոն
Նորքի մասիվ	099-56-65-44	Գրիգորյան Եփրեմ
Շենգավիթ, Չարբախ	077-55-57-55, 055-55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Չերեմուշկա	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	094-52-96-59	Մանջիկյան Անդրանիկ

Շրջաններ

Արովյան	094-34-75-91	Զաքարյան Սամվել
Ալավերդի	094-30-80-40	Դավոյան Վալերի
Աշտարակ	098-01-72-60	Մկրտչյան Անդրանիկ
Ապարան	093-77-06-70, 091-77-06-70	Գասպարյան Միշա
Արարատ	094-20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արթիկ	077-70-28-38, 055-59-99-22	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	077-84-45-05	Այվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093-72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատավան)	098-46-12-61	Թովստյան Ստյոպա
Գավառ	093-68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093-18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077-40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Զանգեզուր	094-00-94-08	Մարդյան Միք
Էջմիածին	093-88-68-74	Հովակիմյան Ռոբերտ
Իջևան	098-99-55-84	Մարգարյան Լևոն
Հրազդան	094-22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Ղարաբաղ	094-00-94-08	Մարդյան Միք
Ճամբարակ (Կարմիր)	093-73-31-73	Հարությունյան Սուրեն
Մասիս	091-71-62-64, 093-71-62-64	Հարությունյան Մելսիկ
Մարտունի	093-86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094-92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099-30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093-28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սպիտակ	094-92-00-60	Վարդանյան Մարտուն
Սևան	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Վանաձոր	094-92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093-08-71-29	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094-91-44-80	Նշանյան Տոփիկ
Վեդի	094-03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093-09-84-33	Սուրխասյան Նորիկ
Տավուշ	093-43-72-33	Օհանյան Արթուր

ՍԻՐՈ՞ՒՄ ԵՍ ԵՂԲՈՐԴ

«Մենք գիտենք, որ մահվանից դեպի կյանք փոխադրվեցինք, որովհետև սիրում ենք եղբայրներին: Նա, ով չի սիրում իր եղբորը, մահվան մեջ է մնում»:

Ա Հովհաննու 3:14

«Իսկ նա, ով ապում է իր եղբորը, խավարի մեջ է և խավարի մեջ է քայլում ու չգիտի, քե ուր է գնում, որովհետև այդ խավարը կուրացրել է նրա աչքերը»:

Ա Հովհաննու 2:11

«Նա, ով ասում է, քե լույսի մեջ է և ապում է իր եղբորը, նա դեռևս խավարի մեջ է»:

Ա Հովհաննու 2:9

«Նա, ով իր արելությունը նենգությամբ ծածկում է, նրա խաբեությունը հայտնի է դառնալու ժողովրդի մեջ»:

Առակաց 26:26

«Ով ապում է իր եղբորը, մարդասպան է և գիտեք, որ ոչ մի մարդասպան իր մեջ հավիտենական կյանք չունի»:

Ա Հովհաննու 3:15

«Քո եղբորը սրտումդ չապեա, քո դրացուն անպայման հանդիմանեա, որ նրա համար մեղք չկրեա»:

Ղկացոց 19:17